

Arrest

nr. 53 562 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 juni 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 juli 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Bhutanese nationaliteit te beschikken en tot de Nepalees sprekende hindoe-bevolkingsgroep te behoren. In 1988 verlieten uw ouders met u Bhutan omdat de Bhutanese overheid toen veel Nepalese mensen zonder documenten wegjoeg. Jullie vestigden zich in de Indische deelstaat

Meghalaya. Ook in India werden jullie gediscrimineerd, deze keer door de Kashi-gemeenschap, omdat jullie geen documenten hadden. Zowat alle Nepalees sprekende hindoe's werden in Meghalaya door de Kashi gediscrimineerd. Rond 14/05/2010 was er een markt in het dorp Kari Chaun. Er was een festival. De Kashi dronken veel en begonnen mensen aan te vallen. De hindoe's vluchtten naar het politiekantoor, achtervolgd door de Kashi. De politie opende het vuur op de Kashi. Vier Kashi werden gedood. Dezelfde avond kwamen de Kashi naar uw dorp en sloegen er de mensen. Jullie moesten binnen de 24 uur Meghalaya verlaten. De volgende dag ging u met drie anderen naar het politiekantoor om veiligheid te vragen. Jullie werden verzekerd dat jullie zich geen zorgen dienden te maken. Nog een dag later, op 16/05/2010, rond negen à tien uur 's avonds werd jullie dorp opnieuw aangevallen. De inboedel van de huizen werd op straat gegooid. De dorpelingen werden aangevallen met stokken en katapulten. Ze gingen huis na huis af en u besepte dat ze ook bij u zouden langskomen. U nam het geld dat u gespaard had voor uw huwelijk en vertrok. Na vier of vijf uur stappen vond u een truck en u reeg een lift naar Guwahati. Om zes uur 's morgens nam u daar de trein naar Delhi waar u 24 à 25 uren later aankwam. U verbleef er bij een kennis. Op 07/06/2010 verliet u Delhi per vliegtuig. U vloog naar Parijs, Frankrijk en reisde verder per auto naar België waar u op 09/06/2010 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient er te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. Eerst en vooral dient er te worden gewezen dat u uw herkomst uit Bhutan als Nepalees niet aannemelijk maakt. Zo was u niet op de hoogte van het bestaan van de vluchtelingenkampen in Nepal voor Bhutanese Nepalese vluchtelingen en u wist niet of er verwanten of kennissen in deze kampen verblijven. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het echter onmogelijk dat een Bhutanese vluchteling in India niemand kent in deze vluchtelingenkampen in Nepal. U heeft zich daarover ook nooit geïnformeerd (CGVS p. 7). U was tevens heel vaag over de verwanten of kennissen die nog in Bhutan zouden verblijven. U verklaarde dat uw vaders oudere broer ergens in Bhutan verblijft maar wist niet waar. Ook wist u dat uw moeders broer daar nog zou verblijven maar u wist evenmin waar dat was. U verklaarde dat uw ouders geen contact meer hadden met deze verwanten omdat ze verwoonden (CGVS p. 8). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier staan Bhutanese vluchtelingen nu voortdurend in contact met vrienden en verwanten in Bhutan.

Ook dient te worden vastgesteld dat u zo goed als niet op de hoogte bent van de problemen die aan de basis liggen van de exodus van de Nepalese Bhutanezen uit Bhutan en van de redenen waarom uw ouders met u Bhutan hebben verlaten. Het enige wat u daarover kon verklaren was dat jullie en de anderen geen documenten hadden. Verder kon u de problemen van de bevolkingsgroep waartoe u verklaart te behoren en van uw eigen familie niet toelichten. U heeft zich over deze zaken ook nooit verder geïnformeerd. U wist u niet hoe het koninklijk decreet noemt dat mede aan de basis lag van de problemen van de Nepalese bevolking in Buthan en wat het inhield. Evenmin kon u opgeven welke codes u en uw gezinsleden kregen toebedeeld gedurende de volkstelling van eind de jaren '80 of in welke categorieën jullie werden ondergebracht. Tevens wist u niet welke categorieën en codes er werden gebruikt (CGVS pp. 6-9). Nochtans was deze categorisering, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, bepalend voor het statuut van de inwoners van Zuid-Bhutan. Ook kon u niet aangeven hoe de Nepalese bevolkingsgroep in Bhutan zich onderscheidt van de andere Bhutanezen. Verder dan dat het mensen zonder documenten waren reikte uw antwoord niet (CGVS p. 7).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u een dermate grote desinteresse vertoont in uw achtergrond en in de problemen van uw bevolkingsgroep dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan. Van een vluchteling die omwille van zijn etnische afkomst gedwongen wordt met zijn familie zijn land te verlaten kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van de problemen die aan de grondslag hiervan liggen of er zich op zijn minst van op de hoogte stelt.

De ongeloofwaardigheid van uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan wordt verder bevestigd door het feit dat u uw dorp niet kon beschrijven. U verklaarde dat u zich enkel het huis en de omgeving herinnert. Daarnaar gevraagd, verklaarde u dat u slechts vage herinneringen had van een huis en een tuin. Gevraagd dit verder te beschrijven beperkte uw antwoord zich tot een kleine tuin en een toilet in de tuin. De bredere omgeving van het huis en het dorp kon u evenmin beschrijven. Ook kon u niet aangeven wat er in Zuid-Bhutan veel op plantages wordt gekweekt (CGVS pp. 7-8). Uw antwoorden op deze vragen naar uw directe leefomgeving komen dan ook sterk ontwijkend over.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst in Bhutan kan ook geen geloof worden gehecht aan uw problemen als illegaal in India. Die problemen zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u niet op de hoogte bent van de essentiële gegevens aangaande uw reisdocumenten. Zo wist u niet met welke documenten u bent gereisd en van welk land die documenten waren. Evenmin wist u welke naam er in uw reisdocumenten stond vermeld of wat de geboortedatum en –plaats was vermeld in die documenten. Of er een visum in was aangebracht wist u evenmin (CGVS p. 6). Gezien de reële kans op persoonlijke controle tijdens de reis en tijdens het binnenreizen van de Schengenzone is het onaannemelijk dat u deze essentiële gegevens niet kende of dat de u begeleidende persoon u deze gegevens niet zou hebben aangeleerd. Dit laat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe op een gereede wijze te vermoeden dat u met uw persoonlijke, legale documenten bent gereisd en dat u deze documenten achterhoudt ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, nationaliteit en reisroute te verhullen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in het tweede onderdeel van het eerste middel op de “*Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden maar ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Waar verzoeker in een eerste en

tweede middel meent dat de bestreden beslissing “het beginsel van behoorlijk bestuur” schendt, laat hij na dit te verduidelijken zodat dit onderdeel niet ontvankelijk is.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel beroept verzoeker zich voorts op de “*Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951*”.

3.1.1. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker dermate onwetend is over Bhutan, de regio van herkomst en de Nepalees-sprekende gemeenschap in Bhutan dat zijn nationaliteit niet aannemelijk is. Het verzoekschrift beperkt zich hoofdzakelijk tot het verschonen van verzoekers onwetendheid door te wijzen op verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Bhutan, zijn ongeletterdheid en de weigering van zijn ouders om hem meer informatie te geven over de gebeurtenissen in Bhutan.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken voor te leggen waarover zij beschikt of kan beschikken. Verzoeker beweert nooit in het bezit te zijn geweest van identiteitsdocumenten, ook niet in India waar hij vanaf zijn achtste of negende jaar verbleef. Voor zover verzoeker inderdaad Bhutaan is, hij hierom gevlucht is en hij geen nationale identiteitsdocumenten van zichzelf of van zijn ouders kan voorleggen, kunnen zijn verklaringen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.HATHAWAY, *The Law of RefugeeStatus*, Butterworths,Toronto-Vancouver, 1991, 84). Dit is in casu niet het geval. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terecht doorgevraagd naar verzoekers identiteit en beweerde nationaliteit zodat verzoeker zijn beweringen aannemelijk kan maken. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert kan verzoekers jeugdige leeftijd waarop hij Bhutan verliet zijn onwetendheid niet toedekken nu verzoeker ook thans beweert dat zijn herkomst tot zijn vlucht uit India heeft geleid. Immers indien verzoeker problemen heeft in India dan kan vooreerst verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst en vervolgens, indien dit onmogelijk blijkt, dat verzoeker dit genoegzaam kan toelichten.

3.3. Verzoeker is echter niet op de hoogte van problemen van de Lhotshampa in Bhutan noch van de redenen aan de basis van hun exodus en zelfs niet van de kenmerken van de Lhotshampa bevolkingsgroep. Verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn Bhutaanse herkomst laten net toe te verwachten dat hij ondanks zijn gebrek aan interesse, gedwongen werd toenadering te zoeken tot zijn gemeenschap, minstens op de hoogte zou zijn van hun situatie die hem persoonlijk raakte, ongeacht het gebrek aan bereidwilligheid van zijn ouders en het ontbreken van telefoon- en internetverbindingen. Verzoeker was acht jaar toen hij naar India zou vertrokken zijn zodat redelijk is dat hij zijn eigen omgeving -desnoods gebrekkig- kan beschrijven. Nochtans is verzoeker niet in staat minimale verklaringen af te leggen over zijn huis, leven en dorp in Bhutan en hij wist evenmin welke gewassen in Zuid-Bhutan werden gekweekt. Aan verzoeker werden open vragen gesteld zodat hij de mogelijkheid kreeg zijn herinneringen aan Bhutan te melden. Hoe dan ook in zoverre hij zich niets meer herinnert over Bhutan, kan worden aangenomen dat zijn ouders hem vertelden over de familie(geschiedenis) en in zoverre dit uitzonderlijk niet het geval is, dan nog dient minstens te worden aangenomen dat zijn ouders gebruiken en gewoonten hadden die kenmerkend zijn voor de Lhotshampa. Daargelaten verzoekers totaal gebrek aan bekendheid met het meest evidente zichtbare onderscheid tussen de Lhotshampa en de andere Bhutanen en hun behandeling in Bhutan, toont verzoeker evenmin enige interesse aan voor hun lot in het buitenland. Zo is verzoeker geheel onbekend met de Lhotshampa vluchtelingenkampen in Nepal, terwijl uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze kampen van groot belang zijn voor de Lhotshampa en het ondenkbaar is dat een Lhotshampa vluchteling geen kennissen heeft in deze vluchtelingenkampen. Verzoeker toont dan ook niet aan tot de Lhotshampa bevolkingsgroep te behoren.

3.3.1. Waar verzoeker meent dat zijn asielrelaas, met name de reden waarom hij India ontvluchtte, niet werd onderzocht door de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoekers problemen in India steunen op zijn afkomst als Lhotshampa uit Bhutan en het gebrek aan identiteitsdocumenten. Verzoeksters nationaliteit is ongeloofwaardig en aldus zijn de aangehaalde problemen van Buthan in India ongegrond.

3.4. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn reisweg niet aantoonde terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg en van zijn identiteit onmogelijk. Dit klemde te meer nu zijn verklaringen inzake zijn reisweg evenmin kunnen overtuigen. Verzoeker heeft onvoldoende kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde (gehoorverslag CGVS, p.6), terwijl van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker enkel de mensensmokkelaar diende te volgen en kon reizen zonder kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort is dan ook, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, niet geloofwaardig, ongeacht verzoekers blote bewering aangaande corruptie bij de Europese douanediens. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen. Verzoeker voldoet dan ook niet aan zijn medewerkingplicht.

3.5. Ten overvloede kan worden gesteld dat verzoekers komst naar Europa minstens een bewuste keuze veronderstelt en een voldoende dosis aan doorzetting. Verzoeker toont niet aan waarom hij dit wel had om zijn migratie naar Europa op te zetten en niet om zich te informeren naar de kenmerken van zijn eigen etnie of het verkrijgen van verblijfsdocumenten in India nu hij er reeds lange tijd verbleef. Verzoekers asielrelaas blijft een aaneenschakeling van loutere beweringen die verzoekers voorgehouden profiel niet kunnen ondersteunen en geenszins zijn beweerde nationaliteit, noch zijn asielrelaas kunnen staven.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van art. 48/4, § 1 en § 2 a en b van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn en de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006”*.

4.2. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewenste effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve ongegrond.

4.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.4. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Bhutan. Zijn verklaringen zijn dermate onvoldoende dat zijn aangemeten nationaliteit leugenachtig voorkomt.

5. De verwijzing naar *“een arrest van 17 februari 2009”* van het Hof van Justitie [van de Europese Gemeenschappen] *“dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat zij persoonlijk worden bedreigd als zij worden teruggestuurd. Het aantonen van een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst zou voldoende zijn”* is niet nuttig aangevoerd nu verzoeker nalaat zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen en aldus vrijwillig en bewust nalaat te goeder trouw mee te werken aan de bewijsvorming. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

6. Tot slot merkt verweerder terecht op dat verzoeker nalaat zijn verwijt dat *“het verhoor werd niet afdoende afgenomen noch werd er een deftig onderzoek gevoerd naar het asielrelaas van verzoeker en alzo is de motivering niet voldoende”* te verduidelijken en bovendien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker en zijn advocaat de gelegenheid kregen verzoekers relaas uitgebreid weer te geven. Verzoekers loutere verwijt is dan ook niet ernstig.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK